

Kot bratu brat glas mojega trpljenja
zvenel je z njenim. In sem odgovoril, v šali
najprej, potem, ker je trpljenje večno,
svoj glas ima in ga ne menja.
Ta glas ječati
sem slišal v kozi na samotni trati.

V kozi z židovskim obrazom pretresljivo
ječati slišal sem poslednje húdo,
in vse živo.

STOTNIK

Giuseppe Ungaretti (1888)

Na sleherni odhod sem bil pripravljen.

Ko si skrivnostna, noč, si usmiljena.

Če sem otrok prebudil se nenadoma,
Sem se pomiril, ko sem slišal
Lajež potepuških psov
V odsotni ulici. Več se mi je zdel
Od večne lučke pred Marijo,
Ki je gorela zmerom v oni sobi,
Mistična tovarišija.

In ne da bi zasledoval
Odmeve izpred rojstva,
Sem se presenetil s srcem, mož?

Toda ko tvoj obraz, noč, bil je gol,
Na kamen vržen,
Sem bil samo še vlakno elementov,

Blazna, v slednji stvari očita,
Mučna je bila prihodnost.

Stotnik je bil veder.

(Na nebo priplavala je luna)

Bil je visok in nikdar se ni sklanjal.

(Navzgor se vzpenjal je oblak)

*Nihče ga ni videl pasti.
Nihče ga ni slišal hropsti.
Prikazal se je spet, ležeč v razoru.
Držal je roké na prsih.*

Zaprl sem mu oči.

(Luna je tenčica)

Bil je kot iz perja.

ČOLNI NA MARNI

Eugenio Montale (1896)

Sreča plutovine, prepuščene
toku reke,
ki raztaplja okrog prevrnjene mostove
in v soncu obledeli ščip:
čolni na reki, gibki sred poletja,
in mirujoče žuborenje mesta.
Z vesli spremljaš travnik, če nanj stopi
lovec na metulje s svojo mrežo,
in ovijalko vrh zidu, ki v njej
kri zmajeva ponavlja se v cinobru.

Glasovi v čolnih, pokanje z bregov,
o ritmično udarjanje pirog
v večeru, ki se spušča
med temne krošnje orehov, toda kje
je letnih časov leni mimohod,
ki bil je zarja brez meja in poti,
kje dolgo je pričakovanje in kje ime
praznine, ki zdaj vdira v naju?